

Правни основания и основни доводи

- В съответствие с член 14 от Директива 1999/31/ЕО съществуващите депа, които вече са в експлоатация към момента на транспониране във вътрешното право на директивата могат да продължат да действат само ако изискваните от европейското законодателство мерки са били приложени най-късно до 16 юли 2009 г.; в противен случай те трябва да бъдат закрити.
- Самите кипърски власти признават, че от 115 площадки за неконтролирано обезвреждане на отпадъци (които поради „неконтролирания“ характер на обезвреждането и на управлението на отпадъците не отговарят на критериите по член 14 от Директива 1999/31/ЕО, така че не могат да продължат да функционират), които по-рано са били в експлоатация на кипърска територия, две продължават да функционират в провинциите Никозия и Лимасол, и признават, че не предвиждат тази площадка да бъдат закрити преди средата на 2015 г. или началото на 2016 г.
- Отбелязва се, че има определено подобряване на управлението на отпадъците на кипърска територия, подобряване, което обаче е настъпило със значително забавяне, тъй като съгласно член 14 от Директива 1999/31/ЕО изискваните мерки е трябвало да бъдат приложени най-късно до 16 юли 2009 г. и въпреки това, както признават кипърските власти, две площадки за неконтролирано обезвреждане на отпадъци продължават да функционират при липса на контрол и по този начин неизпълнението на член 14 от директивата продължава да е налице и не може да се предвиди прекратяването му поне следващите три години.

(¹) ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94.

Преюдициално запитване, отправено от Arbeitsgericht Nienburg (Германия) на 13 септември 2012 г. — Bianca Brandes/Land Niedersachsen

(Дело C-415/12)

(2012/C 366/44)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Arbeitsgericht Nienburg

Страни в главното производство

Ищец: Bianca Brandes

Ответник: Land Niedersachsen

Преюдициален въпрос

Следва ли приложимото право на Съюза, по-специално клауза 4, точки 1 и 2 от Рамковото споразумение за работа при непълно работно време, което се намира в приложение към Директива 97/81 относно посоченото споразумение, сключено между Съюза на конфедерациите на индустриалците и на работодателите в Европа (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (ЕКП) (¹), в редакцията му след измененията с Директива 98/23 (²), да се тълкува в смисъл, че не допуска

национална законова разпоредба или разпоредба, произтичаща от колективен трудов договор или от установената практика, според които при промяна в работното време, свързана с изменение в броя на работните дни седмично на работник, отпускът, чието ползване не е било възможно за работника или служителя през съответния период, се адаптира така, че изразеното в седмици право на отпуск на практика остава същото, но изразеното в дни право на отпуск се преизчислява според новото работно време?

(¹) Директива 97/81/ЕО на Съвета от 15 декември 1997 година (ОВ L 14, 1998 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 35).

(²) Директива 98/23/ЕО на Съвета от 7 април 1998 година относно разширяването на приложното поле на Директива 97/81/ЕО относно рамковото споразумение за работа при непълно работно време, сключено от Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE), Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) и Европейската конфедерация на профсъюзите (CES) с оглед на включването на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия (ОВ L 131, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 46).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Италия) на 14 септември 2012 г. — Crono Service Scarl и др./Roma Capitale

(Дело C-419/12)

(2012/C 366/45)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Crono Service Scarl и други

Ответник: Roma Capitale

Преюдициален въпрос

Възпрепятстват ли член 49 ДФЕС, член 3 от Договора за ЕС, членове 3, 4, 5 и 6, и 101 и 102 от ДФЕС прилагането на член 3, параграф 3, член 8, параграф 3 и член 11 от Закон № 21 от 1992 г. в частта, в която предвиждат съответно, че „седалището на превозвача и гаражът трябва да са разположени само на територията на общината, издала разрешението“; че „за да може да се предостави и запази разрешението за услугата отдаване под наем на автомобил с водач, е задължително налицето, на валидно правно основание, на седалище, гараж или стоянка, разположени на територията на общината, издала разрешението“ и че „резервирането на превоз за услугата отдаване под наем на автомобил с водач се извършва при съответния гараж. Изпълнението на всяка единична услуга за отдаване под наем на автомобил с водач трябва да започва и да завършва в гаража, разположен в общината, издала разрешението, с връщане в същия, докато получаването на автомобила и пристигането на ползвателя в местоназначението могат да се извършат и на територията на други общини“.